

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

§. 1. Senes rarò mortem seria mente vocare.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

Deus, dum vitam tam citò aufert; aufert enim cum vita occasionem atrociora supplicia promerendi.

XV.

Sed cur non etiam sine beneficio hoc auferret vitam illis, qui improbitate sua faciunt, vt etiam sancti viuere diutiùs in tam scelerato Mundo non velint? Nam eousque peccatum progreditur, vt & malos faciat vita indignos, bonos autem vitæ indignantes. *Idcirco taduit me vita mea, ait ille, videntem mala vniuersa esse sub sole, & cuncta vanitatem.* Quale vitæ tedium etiam Rebecca, Iob, Ionas, Elias, Paulus, Christus, alijque quàm pluri habuerunt. Diem natalem Iob maledixit; & Ieremias, ac Mathathias, se natum doluit. Et Paulus cum eodem Iob, & Ieremia, & Elia, & Dauide ex hac vita discedere desiderauit. Et *qui vitam odio habuit, ait S. Ambrosius, utique mortem predicauit, granius est enim ad peccatum viuere, quàm in peccato mori.* Immo longè præstabilius est millies mori, quàm in peccato viuere. Hinc solenne est sanctis viris tedium præsentis vitæ, vt ipsi mortui Deum etiam leuiter desinant offendere, ac videre peccata aliena, quibus grauiter læditur diuina maiestas. Micòs enim illis dolet mors sua, quàm mala aliena, vt apparuit etiam in S. Augustino, cùm eius ciuitas obsideretur. Itaque & se perimunt, ante tempus, qui peccant, & eos, qui non peccant, vt vel sic bis peccent peccatores. Qui plura vult de hoc argumento, legat S. Gregorium Nyssenum oratione de ijs, qui præmaturè abripiuntur.

Eccles. 2. 37.

Gen. 27. 46.

Iob. 10. 1.

Ion. 4. 8.

3. Reg. 19. 4.

2. Cor. 1. 8.

Marci. 14. 33.

Iob. 3. 1.

Ierem. 20. 14.

1. Machab. 7.

Rom. 7. 24.

Phil. 1. 21.

Psal. 141. 8.

S. Ambros. de

bono mortis.

cap. 7.

Possidon in

vita S. Au-

gustini. cit.

CAPVT XLIX.

Mortes varias, per bella, pestes, aliasq; causas, iustissimis Dei iudiciis in homines immitti.

I.

Ut homines nonnulli citiùs moriantur, satis dictum existimo. Atque hæc de tempore Mortis quoque sufficiunt. Nam quòd in senecta primùm ætate decedat, vix est quisquam qui murmuret; cùm vix quisquam sit tam senex, qui non vel speret, vel optet vitam longiorem. Quòd si enim nonnumquam tédio laboris, vel alijs ærumnis pressus mortem videatur vocare, haud seria est vocatio, quia si vel inuocata venit, est ingrata. Quod lepida fabella expressit Æsopus, in

sene

sene lignorum fasce grauato, ac dicente: Vtinam Mors veniret! Audite votum mors, & ponè astans dixit: En adsum, quid me vis? exterritus senex respondit: Vt in hoc fasce portando me adiuuares, vocaui te. Ira delusa Mors, sene viuo relicto, coacta est abire. Neque aliud hoc commento voluit Phryx fabulator, quàm vota mortis non esse seria, etiam in homine senescente. Alia est ratio Sanctorum cupientium esse cum Christo, qui etfi ex animo clament: *Infelix ego homo, quis me liberabit de corpore mortis huius!* Non clamant tamen ex impatientia, neque murmurant contra Dominum, qui eos finit diuini exulare: Sed potius dicunt cum S. Martino: *Si adhuc populo tuo sum necessarius, non recuso laborem.* Itaque de tempore mortis, abundè est disputatum. Sed de modo ac vario genere morientium, pauca restant dicenda, cum passim plurima jam sint à nobis tradita, vbi priuata delicta priuatis pœnis justissimè punita demonstrauimus.

Neque tamen mors particularis sufficit: si flagitia sint publica, si in cælum clamantia, publica etiam morte puniuntur. *Si erit malum in ciuitate,* ait Amos, *quod Dominus non fecerit?* Itaque bella, famem, pestem, depopulationes agrorum, interitus equorum & iumentorum ceterorum immittit justissimus Mundi Gubernator. Ad bella quod attinet, an non his Iudæorum perniciam plerumque Deus vindicauit? (jubet enim compendio repetere, alias fusè enarrata) iam Assyrios, iam Chaldæos, iam Ægyptios, iam Romanos in eos excitauit. An non decem tribus, vbi à regibus Syriæ castigatæ nondum ad frugem redierunt, iusto Dei iudicio ad extremum stirpitis excisæ fuerunt, alijs in seruitutem abreptis, alijs gladio interemptis? An non etiam tribus Iuda & Benjamin, quæ solæ è duodecim restabant, à Chaldæis postea dissipatæ, & in Chaldæam transportatæ sunt, vbi per 70. annos durissimæ seruitutis jugum sustinuerunt? Hanc pœnam vbi perfoluerunt, iterum misertus eorum Deus, in patriam illos remisit, ac denuò opibus & omni felicitate auxit, crescereque fecit in populum grandem. Sed vti difficilius est ferre secundam, quàm aduersam fortunam, ita rursus à recta virtutis via in errores declinauerunt, nihil nisi corporis bona æstimantes, Quare neq; Messiam cœlestia tradentem receperunt;

Rom, 7, 24

Amos. 3. 6

II.